aakaar

e - magazine dedicated to art and literature

Location:- Adalaj Stepwell, Gujarat

Designed by Shubham Gothankar

GRACEFUL 41

CELEBRATING 41 YEARS OF TRADITION, EXCELLENCE & MODERNITY

SATISH PRADHAN DNYANASADHANA COLLEGE 1980-2021

Satish Pradhan Dnyanasadhana College, Thane
(Arts, Science and Commerce)

aakaar

e - magazine dedicated to art and literature

aakaar 2021-22

Encouraged by the supremely talented artist Bob Ross who happily quipped "We don't make mistakes, just happy little accidents", we bring aakaar to every potential artist who put their soul sincerely into the art they create. We are taking one small baby step at a time into the realm of art and literature wishing aakaar encourages everyone in SPDC who wishes to publish original work.

“The object of art is to give life a shape”, said the bard. It is with this intention that aakaar was devised. Art, in the form of paintings, sketches, photography and literature form the main content of this e-magazine which is a combined effort of the student team.

As the Art Coordinator of SPDC it gives me immense pleasure in striving to give shape to the efforts of the so many talented among us in SPDC. Enjoy our maiden edition!

Warm Regards,

Dr. Runa Shajeev

Editor and Art Coordinator aakaar

aakaar team

Executive Student Editor:

Shubham Gothankar

Student Coordinators:

Harshada Darade

Arya Palekar

Shubham Tiwari

Jay Shinde

Pratham Dhulraj

Sakshi Dhodade

Shruti Desai

Shrutika Dagadkhair

Vishshu Jaiswal

Teacher Coordinators:

Prof. Rugved Deshpande

Prof. Rupali R. Mulye

:- Chetana More

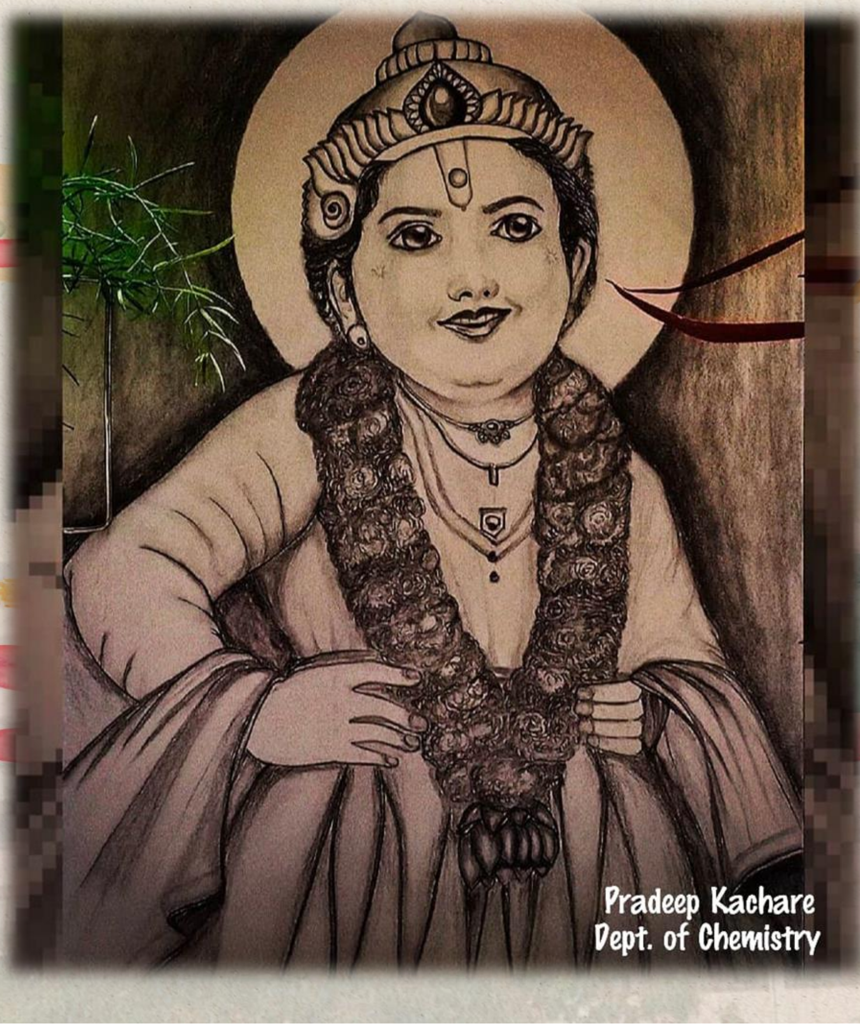

:- Pradeep Kachare

सीडबॉल्स बनवताना

सध्याच्या परिस्थितीत आपल्याला म्हणजेच मानवाला ऑक्सिजनची किती गरज आहे याचा वेळोवेळी प्रत्यय येतोय. एकेका श्वासासाठी किती झगडावे लागतेय हे पहातोच आहोत आपण. ऑक्सिजन पुरवणाऱ्या सर्वात मोठ्या स्त्रोताला, झाडा, जंगलांना आपण दर सेकंदाला मुकत चाललो आहोत. विकासाच्या नावाखाली त्यांची वाट्टेल तशी कत्तल करतोय आणि मग ऑक्सिजन नाही म्हणून सरकारला, संस्थेला, यंत्रणेला दोष देतोय. दुसऱ्याकडे बोटं दाखवणं खूपच सोप्पं असतं. त्याने प्रश्न सुटत नसतो. त्यापेक्षा स्वतःहून काय कृती करता येईल, (त्याचा फायदा जर सगळ्यांना मिळत असेल) याचा विचार करणं गरजेचं आहे. आज अनेकजण निसर्ग संवर्धन, वनीकरणाचं काम जोमाने करत आहेत. तसेच अनेकजणांना या कार्यात काहीतरी करायची इच्छा आहे. पण अपुरा वेळ, अनभिज्ञता, अनुभवाची कमतरता यामुळे ते सर्वांना शक्य होत नाही. यासाठी एखादी कल्पना जर आपण अंमलात आणू शकलो तर सर्वांना एकत्र घेऊन काम करता येणं शक्य होईल.

'सीडबॉल्स' उपक्रम हा यावर एक भन्नाट उपाय आहे. अनेकजणांना हे काय प्रकरण आहे याची माहिती नसेल. साहजिक आहे, पण काहींनी हा प्रयोग आधी केला असेल. 'सीडबॉल्स' म्हणजे आपल्या भारतीय झाडांच्या बिया पेरून केलेले मातीचे लाडू. लांबून बघितलं तर अगदी बेसनाच्या लाडवासारखे दिसणारे हे लाडू पर्यावरणासाठी फार पौष्टिक आहेत. याचा फायदा काय आणि हे बनवण्याची पद्धत आपण आता पाहूया. आपण आसपास पाहिलं तर सभोवती अनेक महाकाय झाडे दिसतील. त्यातल्या त्यात देशी म्हणजे चाफड, जांभूळ, बोर, शिवण, आवळा, बकुळ, पांगारा, घोटींग, अमलताश अशी झाडे पाहून त्यांच्याखाली पडलेल्या बऱ्या, मोठ्या बिया गोळा करून त्या घरी आणाव्यात. त्या स्वच्छ धुवून घ्याव्यात. आपल्या आजूबाजूला किंवा जवळपास असलेली साधारण पिशवी भरून माती घेऊन यावी. माती चाळणीने दोनदा चाळून घेऊन त्यातले छोटे-मोठे खडे विलग करावेत. ही माती कोरड्या जागेत रात्रभर ठेवावी. जेवढी माती घेतली असेल साधारण तेवढेच शेणखत किंवा गांडूळ खत बाहेरून आणावे. थोडं पाणी घालून हे खत ओलं करावं. काहीवेळाने मुलायम झालेले हे खत चाळून ठेवलेल्या मातीत मिसळावे आणि पुरेसे पाणी घालून हे मिश्रण चांगले कालवून घ्यावे. त्यानंतरची क्रिया म्हणजे याचे गोळे करणे. आपण ज्या पद्धतीने लाडू वळतो, त्या पद्धतीने हाताने बेसनाच्या लाडवाएवढे लाडू वळावेत. आपण बेदाणे किंवा मनुके लाडवात जसे पेरतो तसेच या फळझाडांची एकेक बी यात माती आणि खताच्या गोळ्यांत भरावी. हे सीड बॉल्स चांगले गोल वळून घ्यावे. तुमच्याकडे जर आंब्याची बाठ किंवा फणसाची आठळी असेल तरी चालेल, त्यासाठी तुम्हाला जास्त मोठे गोळे वळावे लागतील. या कामात अख्ख्या कुटुंबाने, मित्रमंडळाने भाग घ्यायला हरकत नाही.

:- Pradeep Kachare

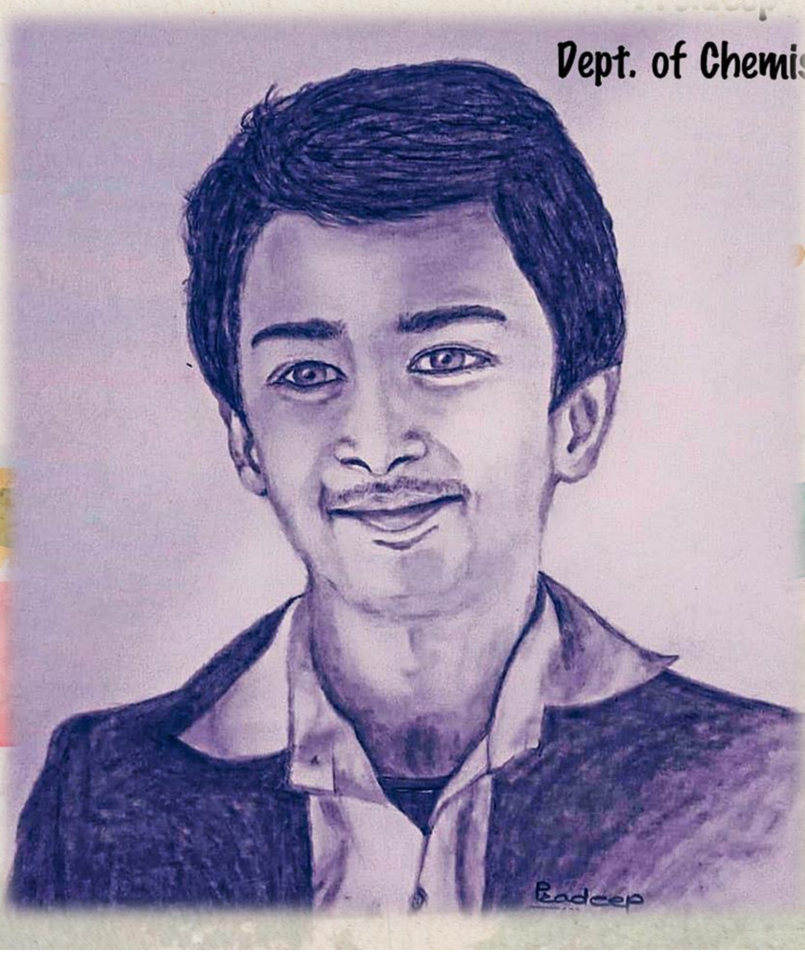

:- Pradeep Kachare

आता हे तयार झालेले गोळे किंवा सीडबॉल एका वर्तमानपत्रावर लांब लांब अंतरावर ठेवावेत. एखाद दोन रात्री हे बॉल्स कोरड्या जागी सुकत ठेवावे. एकदा का हे गोळे घट्ट झाले की एका कापडी पिशवीत भरून ठेवावेत.

पावसाळा तोंडावर आला की हाच सीडबॉल्स बनविण्यासाठी उत्तम काळ. हा काळ म्हणजे रानमेव्याचा काळ आणि बियाही भरपूर उपलब्ध. घरी आणलेल्या फळांच्या बियाही तुम्ही व्यवस्थित वाळवून यासाठी उपयोगात आणू शकता. एकदा का पाऊस सुरू झाला की तुमचं पुढचं काम सुरू होईल. एक-दोन मोठे पाऊस झाले की हे सीडबॉल्स घेऊन घराबाहेर पडा. एखादी योग्य मोकळी जागा दिसली किंवा तुम्ही ती आधीच हेरून ठेवली तरी चालेल. हे गोळे या मोकळ्या जागेवर फेका. म्हणजे आपण थ्रो करतो तसे फेकले तरी चालतील. माती आणि शेणाचं घट्ट मिश्रण असल्यामुळे हे गोळे फुटणार नाहीत आणि जमिनीत आधीपासूनच ओल असल्यामुळे हे सीडबॉल रुजतील. पावसाळा असल्याने यांना पाणी घालायचीही गरज नाही. सर्वकाही योग्य झालं तर यातली निदान साठ टक्के रोपं तरी तीन-चार महिन्यांनी चांगली तरारलेली दिसतील. जेवढे जास्त सीडबॉल्स तेवढे त्यांची जगायची शक्यता अधिक.

या पावसाळ्यात हे करून बघाच. निसर्ग कळवळ्यासाठी जेवढं बोलण्याने समाधान मिळत नाही, तेवढं एका छोट्याशा कृतीतून मिळतं. आपणही थोडासा का होईना पण हा छोटासा, खारीचा वाटा आपल्या भोवतालचे पर्यावरण संवर्धनासाठी उचलू शकलो आणि आपल्या हातांनी रुजवलेल्या झाडांना मोठं होताना बघू शकतो तर त्या आनंदाची तोड दुसऱ्या कशालाच नसेल... (Inspired & reference by S. Phadke Sir)

- डॉ. अमिता चंदनशीवे

बॉटनी विभाग

मंजिल तक पहुंचने से पहले ही, यह सफर हमे बहुत कुछ सिखा देती है

- Arya Palekar

We can't travel the whole world. But when we travel or Wherever we go, we get a chance To be a better person than before.

- Arya Palekar

:- Pradeep Kachare

:- Pradeep Kachare

Relationship

Every relation needs to have trust..

Start a relationship with believing in the other person first..

Life takes you via so many ups and down and crazy turns..

You should never give up and be the first one amongst all who learns..

Respect, love, care and value are the important ingredients in each recipe of all relationships..

Mix the batter of love pour some respect in it, add some care to the batter, garnish with value..

And see the magic of relation with its Trueship..

Never hurt a person who loves you with their full heart..

Once broken with your words can't be given a fresh start..

A real treasure in life is people you connect with and maintain bond with...

Money leisure wealth are all the artificial supports you live with..

Once in any true relationship never break it..

Till you die that is the only thing you actually live with..

- Manasi Pradhan

Joint Secretary, Dnyanasadhana, Thane (Society)

Najro me aaj hamari alag he chamk thi, Kai saalo me aaj aae kuch esi khushi thi,

Jab milne chale haam unse, Dekh kar unko hamari aankhon me alg he nami thi,

Rakshabandhan aa gaya ab bus Bhai ko rakhi bandhne ke kami thi.

- Sugyani Padhi

:- Pradeep Kachare

:- Pradeep Kachare

Of Fish, Gardens and More!

There's a lone Pink Trumpet Tree or the Tabebuia rosea growing in the college garden where I work. It bursts in panicles of pale pink trumpet-shaped blossoms every February and is almost leafless towards the end of May. To an untrained eye, it could very well offer the likeness of the Japanese cherry tree. Come to think of it, I have spent fifteen years watching this beauty beam through my classroom window every Indian summer that has very little solace to offer.

In fact, the great writer and philosopher Cicero once said that, "If you have a garden and a library, you have everything you need." The former is a luxury in a city and the latter has taste at its core. However, not all is lost if deep down one has the spirit and the passion to nurture both. It is a rare treat for the urbanites if their longing for this green aesthetics finds gratification. Given the fact that one spends a sizeable amount of time on commuting to one's workplace and the incredible swiftness with which weekends pass, it leaves very little room for nurturing an interest in a farfetched hobby like gardening.

My green partner was born and raised in Kerala, the God's Own Country. Kerala is known for its vast expanse of lush green paddy fields with coconut palms dotting the skyline. The mesmerising tea gardens and teak and rubber plantations is a ubiquitous presence in its landscape. After moving from such thriving greenery into the cliched concrete jungle, it is no wonder that what the heart wants, it wants. The fifty square feet balcony of our flat offers this comfort. Being raised in a city like Mumbai, perceptibly enough, one with a green thumb always looks forward to opportunities to cultivate and nourish this green pursuit. Over many years, we have tried to make the best of what is available by growing plants and shrubs: begged, borrowed and stolen from the places we have visited, most of which comes from the nurseries around Thane and a few from our hometown Kerala. We have a species of screw pine named 'pandan', valued for its fragrant leaves, from as far as Singapore too.

:- **Shubham Halde**

:- **Shubham Halde**

In other words, we jump at every opportunity of a rendezvous with a green space and if it happens to be in the city itself, loved and nurtured by caring hands, one's primordial senses cannot ask for anything more. This is exactly what awaited us when we happened to notice a tiny ad in one of the WhatsApp messages that asked visitors to check out the art exhibition-cum-sale of potted plants in the vicinity of the beautiful green space in Thane city. When we ventured on that rainy evening to get a peek at the interesting nursery, it was nothing like we had imagined. It was not a regular plant nursery but a backyard garden nurtured by a charming old Bengali couple; Debashish Bhattacharya, a very talented artist, and his wonderful gardener wife Chandana Bhattacharya, living in the heart of Thane, Vasant Vihar.

This set me thinking about the uncanny similarity between a Bengali and a Keralite. Their love for rice and fish is an oft repeated image presented in popular culture, though, it would not be wrong to note that their commonality does not end at the palate. Surrounded by the lush green environs in their native homes, most of them love gardening, for which they make room wherever they go. For instance, one cannot forget the image of the coy Sharmila Tagore and disgruntled Opu in Satyajit Ray's popular trilogy 'Apur Sansar', trying to plant a vegetable garden in the wee little space they could afford in Kolkata after being forcibly uprooted from their village Nischindipur. Like many of Ray's masterpieces the enduring image of this one small scene lingers with the audience much after the film has elapsed.

As we entered the Bhattacharya's abode in Vasant Vihar, it was in every sense of the word a "coming home". Every bit of their row house in Thane is a haven for all kinds of rare plant species ranging from numerous bonsais; some more than four decades old and, numerous flowering plants. There is no space where Chandana has not planted a beautiful sapling or a clipping of a young shoot. The bakul tree in full bloom, greets the visitors at the entrance gate of their home, and standing next to it is the bright red musantha and the brilliant pink blossoms of the crepe myrtle or furush as it is known in Bangla. I remember looking for this marvellous plant in every nursery thereafter. It was heartening to finally find the ornate shrub growing in the central garden of the University of Mumbai Kalina campus.

:- Pradeep Kachare

:- Pradeep Kachare

The garden abounds in many varieties of water lilies, jungle geraniums, adeniums, cat's tail and scores of ornamental plants. The vegetable garden has a host of plant species like the Bengali betel leaf shrub, rarely found pandan plant, cinnamon tree, allspice tree, and fruit trees like the mango, banana, coconut, jackfruit, guava, passion fruit and the star fruit is also a part of this enchanting space. Chandana loves taking visitors on a tour of her awesome plot and does not tire from explaining the genesis of this beautiful garden.

Having an eye for the tiniest details in nature is a priceless trait found among the artists few. If we collocate W.H.Davies' bid for the ever so elusive busy man in the modern context, perhaps this is what he meant by "stand and stare". Debashish, who is an accomplished painter in his own right, is also very appreciative of his partner's passionate avocation. His art is a reflection of the bond they share with each other. Nature is an inextricable part of all his works that range in all kinds of mediums and sizes. Art mimics nature, and his many hued lotus paintings are a proof of his explorations in nature. Dragonflies, butterflies, horses, forests and flowers in many hues are the subject of his nature paintings. He has also experimented with the theme of spirituality which is the main theme of his works in oil. A very shy and unassuming septuagenerian, Bhattacharya is surprisingly also well versed in digital art. A retired textile engineer by profession, he pursued his passion post retirement.

This charming couple is an inspiration to those who wish to pursue their dream -hobbies in their post-work years. We walked out of their cozy green home with a wide array of ornamental plants and an enchanting lotus painting in hand: consumed by the warmth and energy of the besotted couple, promising to visit again.

- **Dr. Runa Shajeev**

Dost aise banao Jo tumhare Hansi ke piche Dard ko samajh paye,
aur tumhare gusse ke piche uske kadar ko samajh paye

- Sugyani

:- Pradeep Kachare

:- Pradeep Kachare

अनुभव हाच गुरू

आज , थोड व्यक्त होऊ वाटतंय म्हणुन बोलते... खर तर , प्रत्येकाच्या आयुष्यात काही न काही अघटीत घडतं असत... प्रत्येक वेळी एक नवीन अनुभव अनुभवायला मिळतो. " अनुभव हाच गुरू" असतो... तसाच एक प्रसंग तुमच्यासोबत शेअर करायला नक्की आवडेल ....

खर तर , आपणं कित्येकदा पाहत आलोय की , लोक सांगतात दुसऱ्या गरजू व्यक्तीला मदत करा , उपयोगी पडा , परंतु हे बोलायला ठीक आहे . प्रत्येक्षात चित्र काही वेगळंच बघायला भेटत. असाच एक , अनुभव आज प्रवासादरम्यान अनुभवता आला...

नेहमीप्रमाणेच , माझे ओन्ली लेक्चर आवरून मी ऑफीससाठी निघाले. दररोज पेक्षा आज काही जास्तच उशीर झाला होता. कदाचीत त्यामुळेच असावे मी माझी पैसे असणारी पर्स घरीच विसरून आली ही गोष्ट जेव्हा कंडक्टर काका तिकीट काढायला आले तेव्हा लक्षात आलं. क्षणभर काहीच सुचलं नाही . मग लक्षात आलं नेहमीच्या सवयीप्रमाणे मोबाईल चा कव्हर मागे 100 रुपयांची नोट आहे . सुदैवाने माझी वेळ निघून गेली. हुश्श ..... करत एकदाच मन हलक करून घेतलं.. आणि उर्वरित पैसे पँट च्या खिश्यामध्ये ठेवले आता आधीच उशीर झाला होता त्यामुळे , पुरती घाईमध्येच होते . माझा स्टॉप आला आणि अगदी गर्दीमध्ये घाईत उतरले .

कशीबशी , ऑफिस मध्ये आले आणि कामाला सुरूवात केली , आधीच उर्वरित काम बाकी होत त्यात आजच्या दिवसाच कामकाज , येताना जीवाची झालेली घालमेल आणि तो वैतागून सोडणारा मुंबई चा पाऊस . खरचं , दमून भागून गेले . दुपारी जेवायच्या सुट्टी पर्यंत मी माझा बरचसं काम हलक करून सुस्कारा सोडला.....

जेवायला कॅन्टीन मध्ये बसले तेव्हा , मैत्रिणीला सकाळी बस मध्ये जो काही प्रकार घडला तो सांगितला , सुरुवातीला , माझ्यावरती हसू लागली आणि बोलली सानु तू खरचं , विसरभोळी आहेस . तिच्या अश्या बोलण्यान क्षणभर का होईना हशा पिकला आणि माझा दिवसभराचा थकवा नेघुन गेला. तेवढ्यात लक्षात आलं माझ्याजवळ घरी जाण्या येवढे पैसे नाहीत . म्हणून मी तिला पैसे मागितले आणि तिने देखील सुचवलं माझी पर्स टेबल वरती आहे मी तुला पैसे देते वगैरे. आता आम्ही पुन्हा ऑफिस मध्ये जाऊन कामाला लागलो.

दिवसभराच काम आवरून माझी घरी जायची घाई सुरू झाली . नंतर बस भेटंन मुष्कीलीच काम होत . आणि मी निघाले . पाऊस सुरूच होता कशी बशी बस पकडली आणि सीट वरती जागा भेटली . हल्ली , रिकामी सीट भेटन खूप कठीण आहे . बस सुरूच होती , कंडक्टर काका तिकीट काढत होते . दरम्यान , माझ्या मैत्रिणीचा फोन आला आणि बोलली ... " सानू खरंच विसरभोळी आहेस तू . तीकटीला पैसे हवे होते अन् तशीच गेलीस ..." आता पुरती स्तब्ध झाले . पँट च्या खिशाकडे हात केला तर , खिशात देखील पैसे नव्हते सकाळी उतरताना गर्दी मध्ये पडले असावेत .. आता काकांना पैसे कुठून देणार . कोणाला असं मागू पण शकत नाही. काका जवळ आले आणि " तिकीट.... तिकीट... बोलले आता मी स्तब्ध होते . काय उत्तर देऊ समजतं नव्हत. जर मला खाली उतरवल तर एवढ्या काळोख्या रात्री काय करणार. अंतर्मनात प्रश्नांचा भडीमार सुरू झाला. काकांनी पुन्हा आवज दिला " बेटा .. तिकिट..." मी खालच्या स्वरात घडलेली हकीकत सांगितली .. आणि काकांना बोलले मी तुम्हाला , gpay करते . काका माझ्याकडे बगत राहिले आणि बोलले ...

:- Pradeep Kachare

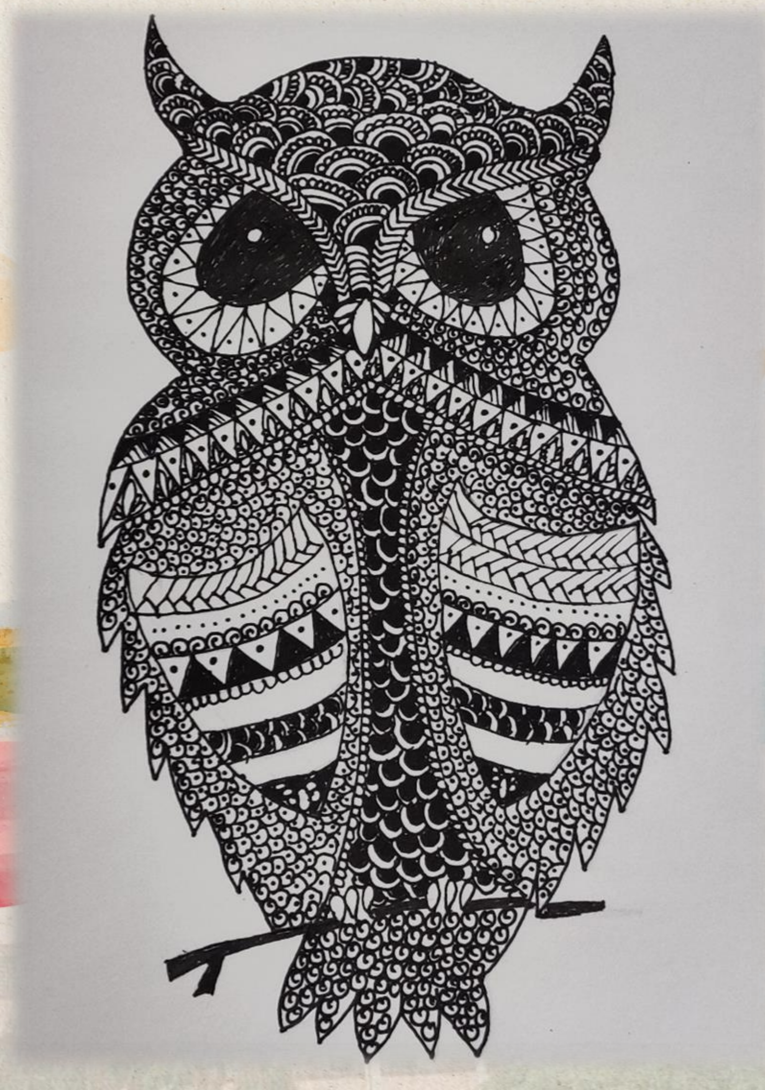

:- Harshita G

" बाळा , मला देखील तुझ्यासारख्या दोन मुली आहेत , तू मला मुलीसारखी... काळजी नको करू मी देतो तुझे पैसे.. क्षणभर भाऊक झाले . काकांनी मला सीट वरती बसायला सांगितलं निसंकोचपणे ... दगडात देव नाही दिसला पण , आज काकांचा रूपात अनुभवता आला. आता काहीशी स्थिर झाले. मन हलक झालं. तितक्यात एका स्टॉप वरती वयोवृध्द आजोबा बस मध्ये चढले , मला तात्यांची (आजोबा) ची आठवण झाली. ते उभेच होते , त्या जागी तात्या असते तर काय मी त्यांना तात्काळत उभ ठेवलं असतं का ??? कधीचं नाही . मी त्या आजोबांना सीट दिली आणि बसायला सांगितला . आणि मी उभी राहीले. तेवढ्यात एका काकांनी मला सीट दिली आणि बसायला सांगितल. खूप भरून आलं होतं , हे माझ्यासोबत एखाद्या गोड स्वप्ना सारखं घडतं होत. एवढाच काय हे बगुन पाठीमागे सीट वरती बसलेल्या मुलाने एका अपंग काकांना सीट दिली.. क्षणात घडलेला हा बदल नक्कीच , एका चांगल्या गोष्टीला अधोरेखित करण्याचा प्रयत्न करत होता..

ज्या , गोष्टी बोलून होत नाहीत , त्या कृतीतून होतात हे मला पुरत ध्यानात आलं होत... यामधून येवढच लक्षात येत " आपण चांगलं वागलो तर , लोक देखील चांगलेच वागतात... "

यावर तुमचं काय मत आहे . हो माझा विसरभोळेपणा बाजूला ठेवून बाकी घटनेवरती अभिप्राय नक्की कळवा....

- कु.सानिका काकासो जाधव.

Life Full of Challenges

Waking up with smiling face, All we need is the positive phase

Challenges are born to make us strong, Everything seems like last for long

Challenges are new opportunities, Just hold onto your abilities

Life throws at us the worst challenges ever, All we need to do is buried them forever

Life is full of adventure to ride, Focus on thing that make you pride

Believing you is accepting challenges,Let's fight for ourself till the ages...

- Shrutika Dagadkhair

:- Pradeep Kachare

:- Shubham Halde

प्रपोज

जगणे माझे आता फक्त तुझ्यासाठी, होशील का माझी पुढच्या सात जन्मांसाठी
देशील का साथ मला आयुष्यभरासाठी, होशील का माझी म्हातारपणाची काठी
मरेपर्यंत तुझ्यासोबत मला जगायचंय, जगणं काय असतं ते तुझ्यासोबत अनुभवायचंय
तुझ्या पाठीशी नाही सोबत मला रहायचंय, सारं आयुष्य तुझ्या हातात हात घालून चालायचंय
तुझं आयुष्य मला फुलांनी सजवायचंय, दुःख नावाच्या काट्यांना वेचून मला काढायचंय
मला तुला असं दुरून नाही गं पहायचं, तुला समजत कसं नाही...
मला तुझा प्रियकर नाही तर नवरा बनून जगायचंय, चार दिवस बेबी, बच्चा बोलून
मला नातं नाही संपवायचंय.
अगं... मला आयुष्यभर तुझ्या तोंडून 'अहो' असं ऐकायचंय
मला तुला माझी बायको बनवायचंय.

– आर्या मोरे

जीवनाचे सार

जन्माला आला आहेस थोड जगून बघ, जीवनात दुःख खूप आहे
शोड सोसून बघ, चिमूटभर दुःखाने कोसळू नकोस
दुःखाचे पहाड़ चढ़ून बघ, यशाची चव चाखून बघ
अपयश येतं निरखून बघ, डात मांडण सोपं असतं
थोड खेळून बघ, घरट बांधणे सोपं असतं
थोडी मेहनत करून बघ, जगणं कठीण मरणं सोपं असतं
दोन्हितल्या वेदना झेलून बघ, जीण मरणं एक काड असत जाता-जाता एवढं सोडवून बघ

- Shubham Bhaskar Panchal

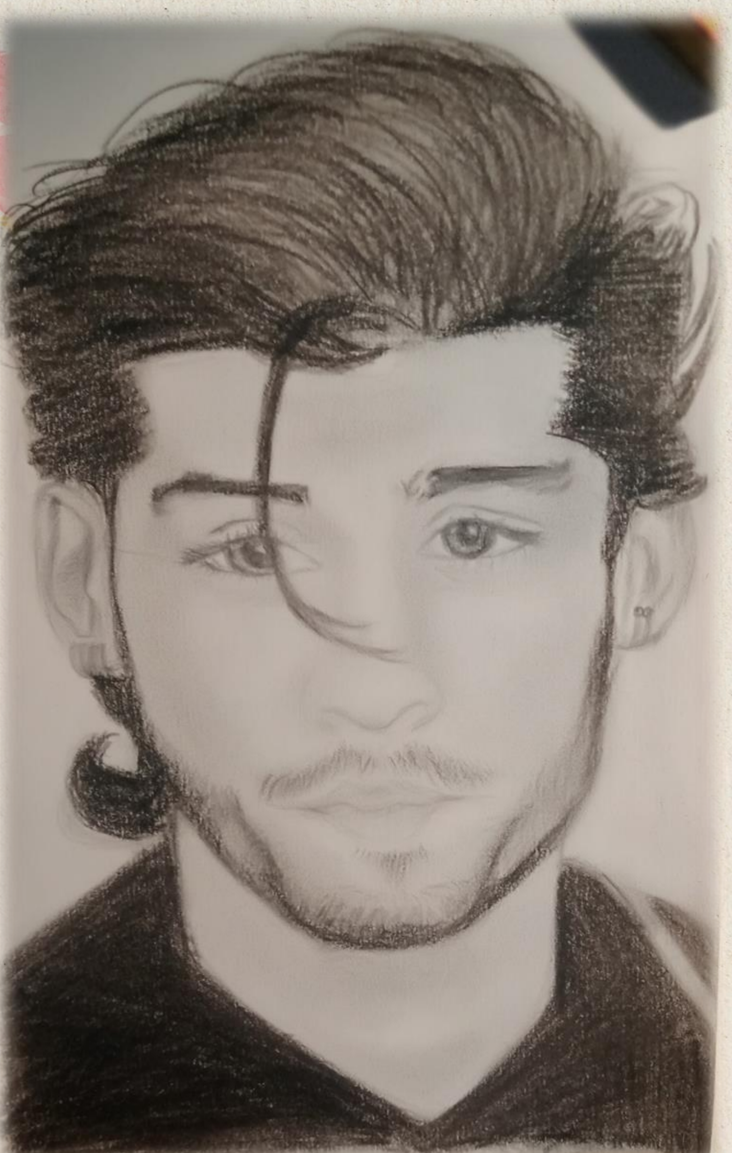

:- **Shubham Halde**

:- **Shubham Halde**

स्वप्नांचन पनणवठन

स्वप्नांच्यन पनणवठ्यनवर म् कधी येऊ पोचतां कळतांच नही. ककतीही प्रॅक्टिकल रनहनयचां असां ठरवलां तरी ते देखील एक स्वप्च आहे हे तेव्हन लक्षनतच येत नही. स्वप्नांशिवनय जगतन येतां कन? खरां सनांगनयचां तर स्वप् हे आपण क्जवांत असण्यनचे प्रमुख लक्षण आहे असां म्हणतन येईल. गरीब असो वन श्रीमांत, स्त्री असो वन पुरुष, लहन् असो वन वृद्ध; स्वप् पनहणां कुणीही निळू कित नही. तुमची स्वप्च तुमचां भववष्य सुन्क्चचत करत असतनत. लहन्पणीच ज्यनी डॉटिर होण्यनचां स्वपां पनहहलेलां असतां तो अभ्यनसनत फनर हुनिर सलन तरी डॉटिर होतोच आणण ज्यनलन खरांतर चचरकनर व्हनयचां असतां तो डॉटिर होऊही आजनरनचां योग्य न्दन् करू कित नही. थोडटयनत स्वपां ही मनणसनच्यन स्वभनवनसनरखीच त्यनचन अववभनज्य घिक असतनत. ठरवू एखनद्यन गोष्चां स्वप् पनहतन येत नही. त्यनसनठी आांतररक उमी असनयलन हवी.

मी लहन् असतन्न आईबनबन मलन निकनलन घेऊ जनयचे. मलन फनरसां कळनयचां नही पण पडदन उघडतो, सांगीत ऐकू येतां, वेगवेगळे रांगीत हदवे उजळतनत आणण रांगमांचनवर एक प्रसांग सुरू होतो हे मनझ्यन म्नत पटकां बसलां होतां. मग मी घरी सुद्धन णखडकीच्यन पडद्यनआड मनझां मनझां निक बसवू लनगलो. पुढे मग सोसनयिीच्यन कनययक्रमनांत असां निक बसवू सनदर करू लनगलो. दनद शमळू लनगली, कौतुक होऊ लनगलां आणण मग अलगद ही मनझी आवड मनझां स्वप् होऊ गेलां. त्यन्तर पुढे अ्क हदवस अभ्यनसनत गेले पण मनझां म् मनझ्यन स्वप्नपनसू दूर जनऊ किलां नही. मग मी बनल्नट्य शिबबरनत निकनचां शिक्षण घेऊ लनगलो. खरोखरच्यन रांगमांचनवर खरांखुरां निक सनदर करू लनगलो. स्वप्पूतीचन पहहलन सनक्षनत्कनर मलन तेव्हन झनलन.

पण मग हन स्वप्नचन प्रवनस सांपनयच्यन ऐवजी तो वनढतच गेलन. पनण्यनचन ओहोळ जसन उतनर हदसेल तसन वेगवेगळी वळणां घेत पुढे वनहत रनहतो तसां मनझ्यन स्वप्नी एक वेगळां वळण घेतलां आणण मग मी शलखनण करू लनगलो. अेक एकनांकककन, कथन, कववतन असां मी शलहू लनगलो आणण त्यनतू एक वी् स्वप् उदयनलन आलां – पुस्तक छनपण्यनचां. सगळ्यन लेखकनांसनरखां आपलां एक पुस्तक असनवां असां म्न म्नलन सनांचगतलां आणण मग बी ए च्यनेविच्यन वषनयलन असतन्नच मनझां पनहहलां पुस्तक प्रकनशित झनलां. दरम्यन्च्यन कनळनत सांगीतन्ही मनझ्यन म्नचन ठनव घेतलन होतन. मनझ्यन सुदैवन् मलन एकदन पद्मजन फेणनणी – जोगळेकरनांचन मांगलदीप हन कनययक्रम पनहनयलन बनबन घेऊ गेले आणण त्यन कनययक्रमनचन मनझ्यनवर एवढन पररणनम झनलन की त्यनक्षणीच मी ठरवलां की गनणां शिकनयचां तर ते पद्मजनक्जांकडूच. तेही मनझां स्वप् पूणय झनलां आणण मी त्यनांचन शिष्य झनलो. त्यनांच्यनकडे शिकू लनगल्यनवर गनतन गनतन मलन

वी् चनली सुचू लनगल्यन आणण पुन्हन एक वी् स्वप् मी पनहहलां, सांगीतकनर होण्यनचां. कनही वषनाी मी अेक गनण्यना्न सांगीत हदलां आणण मोठमोठ्यन गनयकनी् मनझी गनणी गनऊ ती प्रशसद्ध झनली.

थोडटयनत अगदी लहन्पणनपनसू मी स्वपां पनहत आलो आणण ती पूणय करण्यनसनठी क्जवनचां रन् करत गेलो. स्वपां पूणय होतय असां वनित असतन्नच पुढलां स्वपां पनहत रनहहलो आणण मग पुन्हन प्रनयत्नांसनठी सज्ज होत रनहहलो. आतन मनगे वळू पनहतन्न असां वनितां की स्वप्नांच्यन पूतयतेहू पूतयतेपयांतचन प्रवनस अचधक स्वप्वत होतन. अेकदन आचनन्यनलन पदनथय चनखण्यनपेक्षन ती चव न्मनयण करण्यनत अचधक आांद शमळतो तसांच कनहीसां. स्वपे असतील तर ती पूणय करण्यनचन प्रवनस करतन येईल

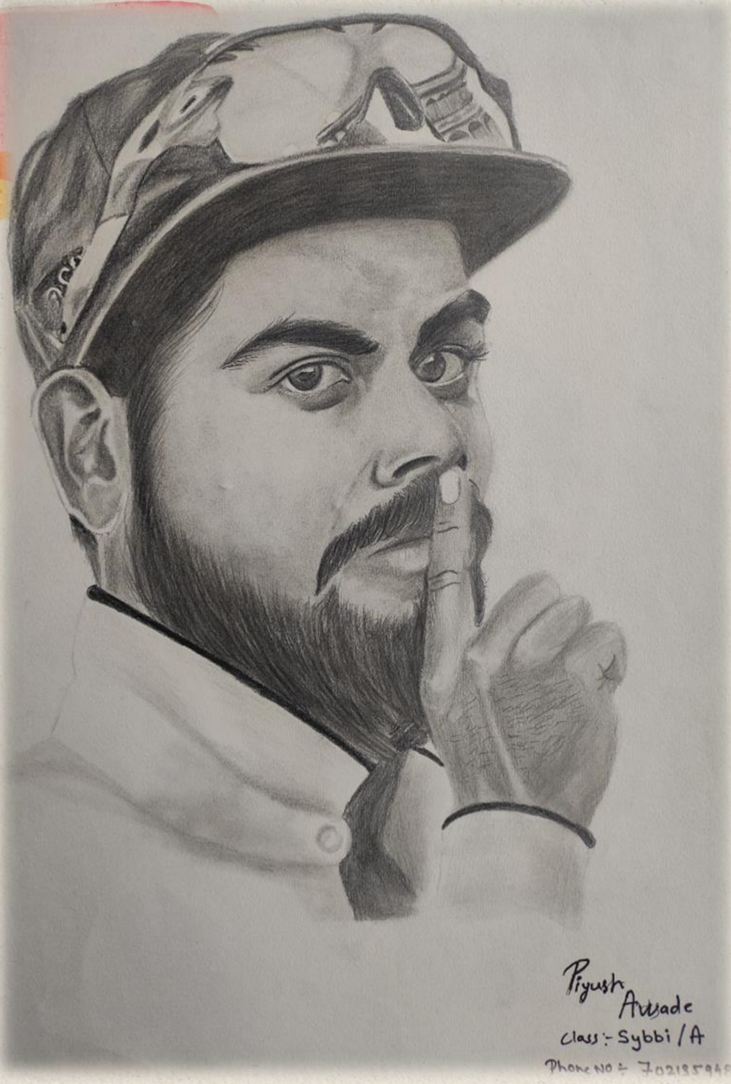

:- Piyush Awade

:- Sarika Golatkar

. जेवढां स्वपां मोठां तेवढन प्रवनस अचधक आांद देणनरन असणनर. हन स्वप्नांचन प्रवनस आपल्यनलन आपली ओळख आणण जगण्यनचन अुभव देऊ जनतनत. आपणच आपले गुरू होऊ जनतो आणण अलगद पुन्हन पुन्हन स्वप्नांच्यन पनणवठ्यनवर येत रनहतो. कनलनांतरने आपल्यन स्वप्नांचां स्वरूप ककांवन त्यनमनगची भनवन बदलू लनगते. तसां झनल्यनवर एक हदवस असां टकी वनिू लनगतां की आपल्यन स्वप्नांच्यन सोबते जर आपल्यनलन इतरनांची स्वपां देखील पूणय करण्यनसनठी हनतभनर लनवतन आलन तर मग सोन्यनहू वपवळां.

- ऋग्वेद देशपांडे

सर्व ५ इंद्रियांचा समार्श असलेल्या अनुभर्

मी आज माझ्या आबानं बरोबरचा म्हणजे माझ्या आजोबा बरोबर चा अनुभर् ललद्रहते . आपल्याला ५ इंद्रिये असतात ते काही सांगायला नको पण तरी ते ५ इंद्रिये म्हणजे डोळे,कान,नाक,जीभ,त्त्वा आबांचं आणण माझं नात आणण या ५ इंद्रियांचा समार्श असेलला एक गोड अनुभर् .

माझे आबा गार् असतात र्ेवतून एकदाच त्यांना भेटता येत . करोनाकाळात त्यांना भेटता आले नाही गार् नेटर्कव नसल्याने फोन पण नाही . पण एकदा अचानक त्यांचा वर्डडओ कॉल आला . १ र्ेवने ते द्रदसले आणण डोळ्यातून पाणी थांबत नव्हतं आमच्या डोळ्यात असलेले प्रेम,काळजी न बोलता शब्द कमी पडले कक डोळे बोलतात हे त्या द्रदर्शी कळलं होत मला .

अचानक त्यांनी माझं नार् घेतलं त्यांचा आर्ाज काना र् पडताच अंगार्र सहारा आला . काना ने ऐकू येत पण त्या द्रदर्स माझ्या कानांनी त्यांचा आर्ज अनुभर्ला होतात त्या आर्ज असणारा ओलार्,गोडर्,भरून आल्या मुळे कापणारा आर्ज ऐकतच मन आणण कान तृप्त होऊन गेले .

बोलायचं खूप काही होत पण द्रह जीभ र्ळत नव्हती .जीभ जड झाली होती आणण अश्रू अनार्र आणण त्यातच जीभ र्ळली आणण तोंडातून ननघाले आबा हा एक शब्द या शब्द न मध्ये खूप प्रेम होत जे नक्की त्यांचा पयंत पोहचाल असेल .

कॉल ठेर्ला आणण मग आठर्ले मला त्यांनी माझ्या साठी साठर्लेले पैसे ते मला णखशातून कडून द्यायचे ते पैसे होते माझ्या कडे त्या पैशानं येणारा त्यांचा सुर्स तेव्हा नाक ने आबा जर्ळ असण्याची जाणीर् करून द्रदली .

आणण करोनाकाळात कळलं कक आपली त्त्वा ककती महत्त्वं काम करते आपल्या आयुष्यात त्त्वे मुळे मर त्याचा झाले ला मायेचा स्पशव आठर्न राहू तो जाणर्ून ते गार् असले तरी सोबत असल्याची जाणीर् होते .

- श्रुती मनोहर देसाई

:- Piyush Awade

:- Prachi

Plant me...

Plant me in a cage, I'll grow among those bars, Lock my body
My roots are born to go far. pluck my petals
I'll find my roots within the storm, In the numbness of fragrance
my thorns will keep me warm. Cut my leaves, I'll leave my part on the earth
Oh! Dear ,don't forget, Graveyard can too give birth.
Part of me still thrives, My garden knows how to breathe in the dirt
An age old fence taught me the worth of my birth. Yes,I am caged
But I know how to bend the bars for my home
On a mountain, on a road, in a narrow lane, I'll walk but not a refugee to roam.
I weave wings in the cage But not long for the sky
My roads are enough They tell my journey of flight

- Neha Sherkar

Her

Her voice is like a flame, That enters in any ears, And spreads in my veins.
Her smile is like a blooming flower,
After seeing that I lose my sense and that takes away all of my pains.
Her breath is like a pleasant sound,
After hearing that I feel intoxicated and that stops the working of my brain.
Her touch is like a paintbrush and it seems that I'm your canvas,
Draw on me with all your beautiful paints.

Nashra Man

:- Shubham Halde

:- Roshan Utekar

प्रजासत्ताक दिन

आज उदेला सोन्याचा दिन, साऱ्यांनी साजरा करू सण
गाऊ देशभक्ती जयगान, देश आमचा जगी महान।।१ ।।
जाती, धर्म, पंथ विविधता, तिच खरी ओळख जगता
वाटे मनी गर्व अभिमान, देश आमचा जगी महान।।२ ।।
बोली भाषा अनेक असती, पण राष्ट्रभाषा आवडती
वर्धिष्णू होते देशाची शान, देश आमचा जगी महान।।३ ।।
देश रक्षणाचा करू प्रण, अर्पूनी तन-मन-जीवन
तोच श्वास, घास पंचप्राण, देश आमचा जगी महान।।५ ।।
आज प्रजासत्ताक दिनाला, संकल्प करू नागरिकांनी
वाढवू जगी देशसन्मान, देश आमचा जगी महान।।६ ।।
प्रजासत्ताक दिनाच्या मनःपूर्वक शुभेच्छा!

- डॉ.सौ. श्रद्धा मयुरेश

The Night

All the lamps went off. As far as I could see, it was dark.
And it was a moonlit night. I was just sitting alone that night.
I was just looking at the sky. I was just lost in my old memories.
And my bridal red tired eyes were looking really lovely.
That memories, that night, That sky, that darkness,
That anguished eyes. It seemed so beautiful. It seemed so peaceful.

- Nashra Khan

दीनांची सावली

दीनांची सावली, दयाळू माऊली, माय सिंधुताई, जनसेवा केली, अमर जाहली ,माय सिंधुताई
पण ती विझली,अवचित गेली, माय सिंधुताई, प्रभा हरपली, देवाघरी गेली, माय सिंधुताई
भावपूर्ण श्रद्धांजली

- डॉ.सौ. श्रद्धा मयुरेश

:- Harshita Gurnani

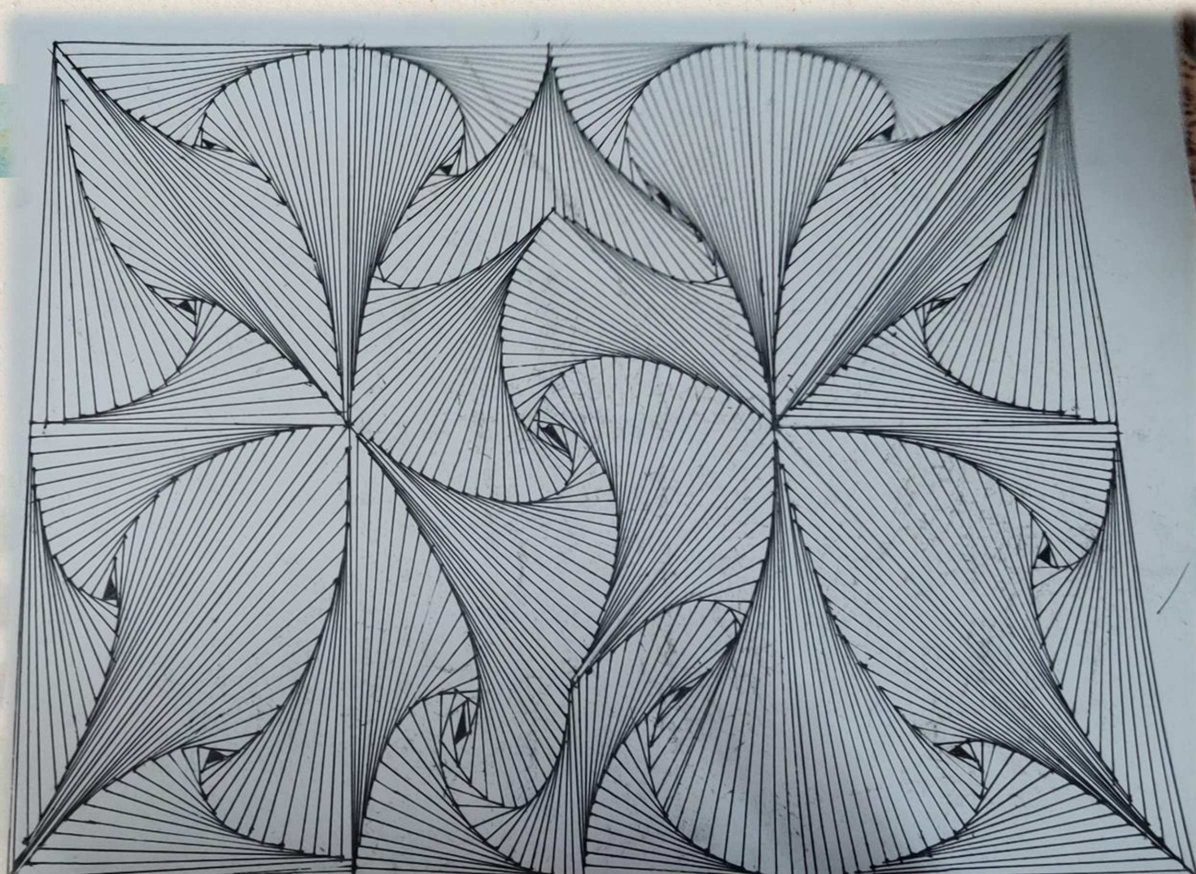

:- Harshita Gurnani

आव्हानात्मक परिस्थितीत निवड करणे व त्याचे परिणाम

‘असे जगावे दुनियेमध्ये, आव्हानचे लावून अत्तर, नजर रोखुनी नजरेमध्ये, आयुष्याला द्यावे उत्तर’

वि.दा. करंदीकर यांच्या या ओळींचे स्मरण होताच अगदी टोकाच्या आव्हानात्मक परिस्थितीतही त्या आव्हानाला सरळ भिडण्यासाठी अगणित सूर्य अंगात संचारतात आणि स्वत:ला सावरण्याचा धीर येतो. अशा आव्हानात्मक परिस्थितीत निर्णय घेणे किंवा योग्य ती निवड करणे हा परीक्षेचा काळ असतो. जवळजवळ सर्व अशक्य वाटू लागते. परंतु ते शक्य करून दाखवणे भाग पडते.

थोर मोठे म्हणून गेले व अजूनही म्हणतात ‘इतिहास बोलतो, इतिहास समजवतो, इतिहास जाणीव करून देतो’ आव्हानात्मक परिस्थितीशी झुंज देणारी इतिहासातील अनेक उदाहरणे आपल्यासमोर प्रेरणा म्हणून उभी आहेत.

औरंगजेबाच्या भेटीसाठी महाराज आग्र्याला गेले असताना औरंगजेबाने महाराजांना केलेली कैद महाराजांसमोर सर्वात मोठे आव्हान होते. पण तेथून निसटण्याचा महाराजांचा योग्य निर्णय झाला, त्या निर्णयाचा परिणाम आजही आपण ‘आग्र्याहून सुटका’ या नावाने ओळखतो. तसेच स्वातंत्र्यानंतरच्या काळात ब्रिटीश राजवटीखाली जी संस्थाने होती ती सर्व भारताशी एकसंघ होत असताना हैद्राबादसारख्या मोठ्या संस्थांनाचा स्वतंत्र राहण्याचा हट्ट ही देशासमोर सर्वात मोठी आव्हानात्मक परिस्थितीशी होती. या आव्हानाला झुंज देण्यासाठी सरदार वल्लभभाई पटेल यांनी केलेली ‘ऑपरेशन पोलो’ ची निवड सर्वात महत्त्वाची होती, त्याच्या परिणामी हैद्राबाद संस्थान आज भारताचा अविभाज्य भाग आहे. यातच आजच्या तरुण पिढीला आपलेसे वाटणारे व प्रेरणा देणारे जीवंत उदाहरण म्हणजे महेंद्रसिंह धोनी यांचे किशोर अवस्थेत असताना घरच्या आग्रहामुळे रेल्वेमध्ये टी.सी. ची नोकरी करत होते. पण त्या नोकरीला झुडकारून आपल्या क्रिकेटच्या स्वप्नाच्या मागे लागणे हे मोठे आव्हान होते, या आव्हानाला ते सामोरे गेले व त्यांच्या स्वप्नाची निवड केली आणि त्या निवडीच्या परिणामाचा उल्लेख करण्याचीही गरज नाही. कारण आपल्या सर्वांना माहिती आहे ते आज कोणत्या शिखरावर आहेत. अशी ही उदाहरणे आपल्यासमोर प्रेरणेचा महामेरू बनून उभे आहेत व या प्रेरणेला आपल्या ध्येयासोबत बांधण्याचे काम आपण आपल्या वाटचालीत घेतलेले निर्णय करतात. कठोर परिस्थितीत केलेली योग्य निवड आपल्या लक्ष्याच्या दिशेने वेग घेण्यासाठी पुरेशी असते.

- Guru Narayankar

Kahate hai waqt hai badal jayega Vo acha ho ya bura Per waqt to badal jata hai Use waqt me mile chot or dard Kabhi nahi badal pata hai

- Sugyani Padhi

:- Harshita Gurnani

:- Harshita Gurnani

Be my book

Be my book,

So that, I can adorn you with all of my heart and whenever I'm with you, I find myself lost.

Be my book, So that, I can write to you with my blood. That blood is nothing but ink.

And whenever I miss you, It bleeds out into words.

Be my book, So that, I can place you in my heart. Like a book lover,

Who never wants his book taken apart.

Be my book, So that, I can read you, Like a bookworm reads a book.

And I want to know what you really are.

Be my book,so that, I can get lost in your fragrance. Like the fragrance of a new book.

And whenever I open it , It smells so good.

- Nashra Khan

Patience

Sometimes it hurts you. Sometimes it heals you. Sometimes it burns you.

Sometimes it breaks you. Just Drink it like a wine.

Let it spread into the vein. Let it burn and enjoy that pain.

They says, Patience hurts you. But I say the thing that never hurt is patience.

- Nashra Khan

Write

Whenever I feel scared, I write. Whenever I feel glad, I write. Whenever I feel lost, I write.

Whenever I feel blank, I write. And fill that blank space, With my stormy words,

With my deadly thoughts, With my whole heart, I just write no matter.

- Nashra Khan

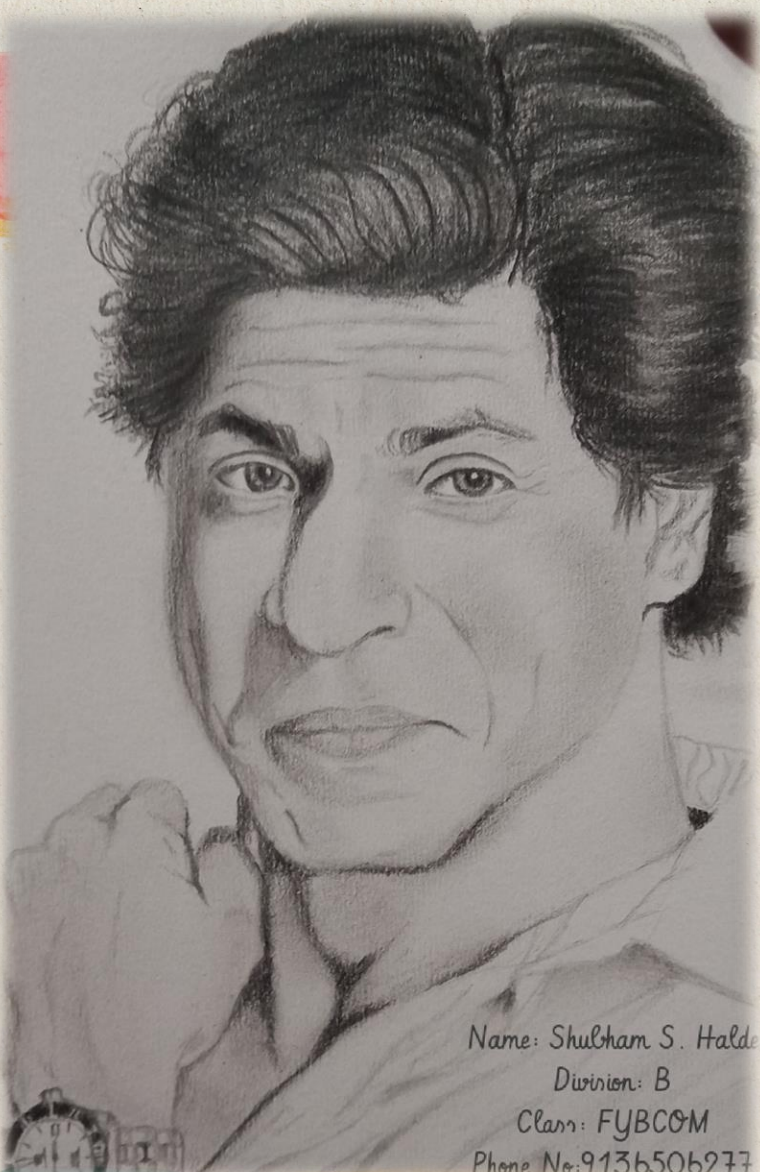

:- **Shubham Halde**

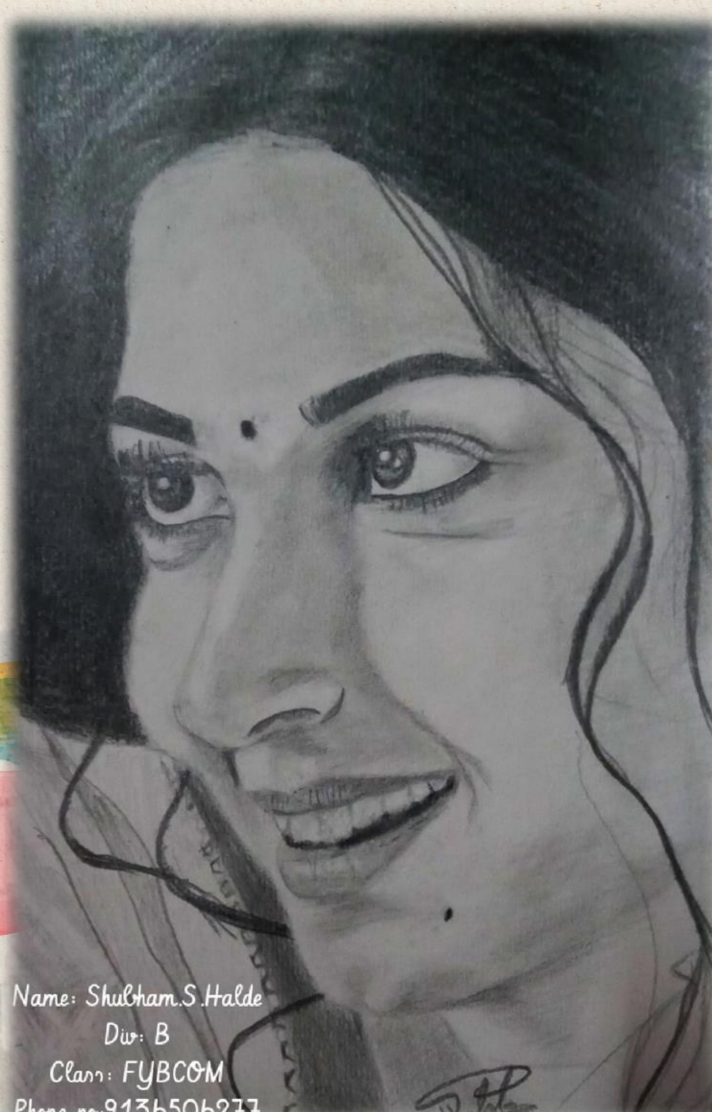

:- **Shubham Halde**

बचपन का दोस्त

आज कही सालो बाध हम वापस मिले। वो बचपन की पुरानी यादे दिल में खीले।

बोलना तो बोहुत कुच था, पर वक्त जरा सा कम था।

कैसे हो ? इसी सवाल में ही बहुत से जवाब मिले।

दो-तीन घंटे की बाते आज दो तीन मिनिट पर आ गई।

चलो ठीके कोई बात नहीं। अपनी अपनी जिंदगी में खो गये है हम,

वो जिंदगी की कहानिया एक दुसरे को बताना छोड दिये है हम।

दुआ है वापस आये वो दीन। जब हम वापस मिलेंगे

बचपन की यादे जरूर ताझा करेंगे। वादा निभाने की कोशिश करेंगे,

की एक दुसरे को अपने दिलो में हमेशा याद रखेंगे।

- आर्या पालेकर

असा कसा रे तु मानसा

खूप मोठ ऑप्रेशन झालं, १७ लाखाच बिल आलं
ते कारट सुखरूप घरी आलं, त्याच जास्त दु:ख झाल पण १७ लाख २रू गेले ना ।

दिवसेदिवस फक्त सुख:ची वाट पाहतो, सूख मात्र येऊनही जाती,
जवर तु समाधानी होत नाही आनसा. मग तु सूखी होशील तरी कसा ?

कोणालाही कोणाच सूख बघवत नाही, काळ चालले असा, मला कोणाचही दुःख बघवत नाही.
असं ही कधी तरी बोलरे मानसा, असली कधी तरी बोलरे मानसा ।

- श्रद्धा मुकेश म्हात्रे

:- Pradeep Kachare

:- Pradeep Kachare

बालपण

आता मात्र कळलंय, जगणं थांबतं, वेळ कधी थांबत नाही.
या घड्याळामागे धावताना जगायला वेळच उरत नाही.
आता बालपणी केलेला सगळा पराक्रम आठवतो.
ते चिखलात खेळणं, ती कागदाची नाव पाण्यात सोडणं.
खाऊसाठी आईच्या मागे-मागे धावणं, आणि आठवतं ते बाहुला-बाहुलीचं लग्न.
जरा वेडच होतं ते बालपणीचं जगणं... आठवणींचा पाऊस मन, चिंब भिजवून टाकतो.
त्या गोड क्षणांचा सुगंध देऊन जातो. देवा, आता एकच मागणं मागतो,
माझं बालपण तुझ्याकडे परत मी मागतो... आता असं वाटतं, बालपणच बरं होतं,
वेळेचं गणित तेव्हा कुणालाच माहीत नव्हतं, वेळेने सगळं काही हिरावून घेतलं
या धावत्या जगात कळलंच नाही. बालपण कुठं हरवलं ?

– आर्या मोरे

एकटेपणा

कधी कधी कंटाळा येतो, कधी मन भरून जगावासा वाटतो
कधी नकोसा वाटतो, तर कधी अजून हवाहवासा वाटतो कधी हसवतो...
तर कधी खूप रडवतो, कधी खूप सारं दुःख देऊन जातो. तर कधी हळूवार सुखवतो...
सगळ्या आठवणींना उजाळा देऊन जातो. कधी कधी ना...
त्या घोर काळोखाप्रमाणे भासतो, जिथे कुठलाच मार्ग दिसत नसतो
आणि कधी त्या गडद अंधारातल्या, काजव्याप्रमाणे भासतो
अंधारात ही मनात आशेचा किरण जागवून जातो. पण खरंच
ही एकटेपणा खूप काही शिकवून जातो...

– आर्या मोरे

Contributions are invited for the 2022-23 edition.

Please mail your original work of art or literature to ***spdcartmela@gmail.com.***

*Please note that Sketches and Paintings must be scanned on Adobe before you mail.

*Articles and Poems must be typed out.

SCAN TO VISIT